

மதுரை மீனாட்சி

1

மதுரைக் கலைமகள்

தமிழகத்தில் தாய்த் தெய்வவழி அதாவது சங்க காலத்தி லேயே இவை தமிழ் பாட்டுத் தலங்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவை நாட்டில் வழிபாட்டிருக்கின்றனவா என்ற காஞ்சியும், மதுரையுமாகும். காஞ்சி கேள்வி எழுகிறது.

காமாட்சி, மதுரை மீனாட்சி, காசி விசாலாட்சி என்று பேச்சு வழக்கில் கூடச் சொல்வதுண்டு. காசி தமிழ் நாட்டு எல்லைக்கு வெளியே தொடர்பான ஓர் ஆய்வுக் கட்டுரையை வாசிக்க இருப்பதால் அதை நாம் இவ்வாய்வில் நேர்ந்தது. அதீல் தமிழகத்தின் முதுகுடித் தாய்த் தெய்வம் என்பது கொற்றவை எடுத்துக் கொள்ளவில்லை.

காஞ்சி காமாட்சி, மதுரை மீனாட்சி இவ்விரு பெண் தெய்வங்களைப் பற்றிச் சிந்திக்கும் போது, அதிலும் குறிப்பாக மதுரை மீனாட்சியைப் பற்றிச் சிந்திக்கும் போது அவளது ஆட்சியை ‘அல்லி இராஜ்யம்’ என்று சொல்லும் வழக்கம் இருப்பது நினைவுக்கு வருகிறது. இன்றும் கூடப் பேச்சு வழக்கில் சிதம்பரமா? மதுரையா? என்று வினவும் வழக்கம் இருப்பதைக் கேட்டிருக்கலாம். சற்று எள்ளல் தொனியில் பயன்படுத்தப்படும் இதன் பொருள் வீட்டில் ஆணாதீக்கமா? இல்லை, பெண்ணா தீக்கமா? என்பதுதான். சிதம்பரம் என்றால் நடராஜர் அதாவது ஆணின் ஆட்சி நடக்கும் குடும்பம். மதுரை என்றால் மீனாட்சி, அதாவது பெண்ணின் ஆதீக்கத்தில் இருக்கும் குடும்பம். இப்படிப் பொதுப் பிரக்ஞாயிலேயே மதுரை மீனாட்சி என்பது ஒரு முதன்மையான தாய்த் தெய்வம் என்று பதிந்திருக்கிறது.

அவ்வாறெனில், காஞ்சி காமாட்சி, மதுரை மீனாட்சி என்கின்ற இப் பெண் தெய்வங்கள் மிகப் பழமையான வழிபாட்டுக் குரிய பெண் தெய்வங்கள் தாமா?

அழையாத வீட்டுக்குச் சென்றால், அரைச் சாப்பாடு.

19

செப் - அக்டோபர் 2016

அண்மையில் டாக்டர் கலைக் கோவன் அவர்களுடைய கொற்றவை வழிபாடு காசி தமிழ் நாட்டு எல்லைக்கு வெளியே தொடர்பான ஓர் ஆய்வுக் கட்டுரையை வாசிக்க நேர்ந்தது. அதீல் தமிழகத்தின் முதுகுடித் தாய்த் தெய்வம் என்பது கொற்றவை மட்டுந்தான் என்ற தொனியில் அவர் விவாதித்து விட்டு, இறுதியில் காஞ்சி காமாட்சி, மதுரை மீனாட்சி போன்ற தெய்வங்களுடைய பழமை கேள்விக்குரியதாகிறது என்ற கருத்தை வெளியிட்டிருந்தார். அறிஞர்களுக்கு இத்தகைய ஓர் ஜயம் எழுவதற்கு நியாயம் உண்டு.

சங்க இலக்கியங்களில் மதுரையைப் பற்றி எழுந்தது மதுரைக் காஞ்சி என்ற மிக நீண்ட பாட்டு நூல். மதுரையைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி புரிந்த தலையாலங் கானத்து நெடுஞ்செழியனைத் தலைவனாகக் கொண்டது இந்நூல். காஞ்சியைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி செய்த தொண்டைமான் கீளந்திரையனைப் பாட்டுடைத் தலைமகனாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட இலக்கியம் பெரும்பாணாற்றுப் படை. இது மற்றொரு

*பெண் தெய்வ வழிபாடு தோற்றமும் வளர்ச்சியும் - இரா. கலைக்கோவன் தொகுப்பு; தமிழகக் கோயில் ஆய்வுகள்; பதியாசிரியர் - த.சந்திரகுமார், வளர் தமிழ் பதியகம், அசோக் நகர், சென்னை - 83 (மூன்று 2007)

கல்வெட்டு ஆய்வுறிஞர்
எஸ்.இராமச்சந்திரன்

பாட்டு நூல். மதுரைக் காஞ்சியில் மதுரை மீனாட்சியைப் பற்றி, அதாவது ஒரு பழமையான தாய்த் தெய்வத்தைப் பற்றிய குறிப்புகள் இருக்கின்றனவா என்றால் இல்லை என்றே தெரிகிறது. கூடல் மாநகரத்தைப் பற்றிய பிற பாடங்களில் தேடினாலும், இந்தத் தாய்த் தெய்வத்தைப் பற்றிய குறிப்பு ஏதுவும் இல்லை. அதேபோலக் காஞ்சியை ஆண்ட இளந் தீரையைனப் பாடும் பெரும்பாணாற்றுப் படையில் காஞ்சி காமாட்சியைப் பற்றி மறைமுகக் குறிப்பு களாவது இருக்கின்றனவா என்று பார்த்தால் அதிலும் ஒரு குறிப்பும் இல்லை. பிற சங்க இலக்கியங்களிலும், தொகை நூல்களிலும் கூடக் ‘கச்சி முதூர்’ என்று வழங்கப்படும் காஞ்சியைப் பற்றிய தகவல் ஏதும் இல்லை. தொண்டமான் பற்றிய பாடங்கள் சில சங்க இலக்கியத் தொகை நூல்களிலும் இடம் பெற்றுள்ளன. அவற்றிலும் கூடத் தாய்த் தொண்டலில் அரிஞர் நா. வானமா மலை தெய்வமான காமாட்சியைப் பற்றிய குறிப்புகள் இலக்கியத்தில் தொய்த் தெய்வ வழிபாடு’ என்ற ஒரு கட்டுரையில் எழுதியிருக்கிறார். அவ்வாய்வுக் கட்டுரையில் சாமி அவர்கள் கொற்றவையைத் தவிர, மேலும் மூன்று கீ.மு 4. ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த தனித் தாய்த்தெய்வங்கள் பண்டைத் தமிழகத்தில் வழிபாட்டில் இருந்திருக்கின்றன என்று குறிப்பிட்டு அதுர்களை ஆதாரங்களை நிகண்டுகொள்விருந்தும், பிற இலக்கியங்களிலிருந்தும் எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறார்.

ஆனால் மதுரையை ஆண்ட பாண்டியா’* என்ற பெண்ணைப் பற்றிக் கீ.மு 4. ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த மொகல்ஸ்தனீஸின் ‘இண்டிகா’ என்னும் குறிப்பேட்டில் சொல்லப்படுகிறது. அப்படி யென்றால், சங்க இலக்கியங்களில் பாண்டிய குல முதாதெயான மீனாட்சியைப் பற்றி ஏன் ஒரு குறிப்பும் இல்லை?

கொற்றவை பற்றி டாக்டர் கலைக் கோவன் சொல்லும் கருத்துக்கு மாறுபட்ட ஒரு கருத்தை அறிஞர் பி.எஸ்.சாமி அவர்கள் 45 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே 1970 ஆம்

- யான்டியரின் சின்னம் மீன். மீனாட்சி (கயற்கன்னி) என்றால் மீன் போன்ற கிருஷ்ணகளை உடையவன் என்று யாருள் படும். யான்டியரின் சின்னம் கிளைக் கயலாக கிரும்பதே தீளால்தான் என்றும் சீல அறிஞர்கள் கருதுகிறார்கள்.

page. 38; foot note 29; - Sangam Polity - N.Subrahmoniyam.

யான்டியரின் சின்னமாகிய கிளைக் கயல்

ஆண்டளவில் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும். அந்நாலில் வற்றாத அமுதசரபி ஆபுத்தி ரளின் கைக்கு எவ்வாறு வந்து சேர்ந்தது என்பதை விளக்கும் பகுதி வருகிறது. தக்கண மதுரை தான் சௌந்திரத்தில் சிந்து விளக்கின் செழுங்கலை நியமத்து அந்தில் முன்றில் அம்மலைப் பீடகைத் தங்கினான்.....

(ஆபுத்திரன் தீர்ம் அறிவித்த காதை ; வரிகள் 105 - 108)

ஆபுத்திரன் பகலைல்லாம் பிச்சை வாங்கி உண்டுவிட்டு, மதுரையிலிருந்த கலைமகள் கோட்டத்தில் சென்று படுத்திருக்கிறான். அப்போது ஒரு நாள் கிரவு நேரத்தில் பாணர்கள் போன்று ஆடிப்பாடுப் பிழைக்கின்ற ஒரு கூட்டத்தார், புலம் பெயர்ந்து அந்தக் கீலுள்ள பெண்டெய்வம் சிந்தாதேவி தோன்றி, ‘இந்த நாடு வற்சியற்றாலும், என்கையிலுள்ள இந்த ஓடு வற்றாது என்று கூறிக் கபாலத்தை ஆபுத்திரனிடம் கொடுக்கிறான். இந்தக் குறிப்பு ‘பாத்திர மரபு கூறிய காதை’யில் வரிகள் 10 - 11 இல் காணப்படுகிறது. அதுதான் வற்றாத அமுதசரபி. அதிலிருந்து எடுக்க எடுக்க உணவு வந்து கொண்டே இருக்கும். அதை வைத்துத்தான் ஆபுத்திரன் பாணர்களின் பசியை மட்டுமன்றி, உலகத்திலுள்ள அணைவரின் பசியையும் தீர்க்கிறான். இவை முக்கியமான வரலாற்றுப் புதீகளாகும்.

இந்தப் பதீவுகளில் வரும் கலைமகள் கோட்டம் எது? அதீவிருந்த அந்தப் பெண் தெய்வம் எது?

மிகப் பழமையான மரபைப் பொறுத்தமடில் கலைமகள் என்பவள் காளிதான். காளி பற்றிய குப்தர் கால சமஸ்கிருத இலக்கியம் காளிதாசனுடைய ‘சியாமளாதண்டகம்’. சியாமளா என்றால் கறுப்பு வர்ணமுடையவள் என்று பொருள். காளி என்ற சொல் ‘கருமை’ என்று பொருள்படும் ‘கள்’ என்ற சொல்லிலிருந்து பிறந்ததே. ‘கள்+நன்’ என்பதுதான் கண்ணன். அதே ‘கள்’ என்ற வேர்ச் சொல்லிலிருந்துதான் ‘காளி’ என்ப தும் வருகிறது. எனவே கறுத்த தெய்வமாகிய

கலைமகள் சிற்பம் – கங்கை கொண்ட சோழபூரம்

அத்கமாகப் பேசுவதை விடும் ஆழாகப் பேசுவது நன்று.

ஆழமுள்ள கேண்கள் கோபமிலும் வழிமாது.

கந்திமலை

சியாமளா தண்டகம் சித்திரிக்கின்ற
மாதங்கி வழவில் காளி - விளையுடன்

காளியைப் பற்றிய பாடல்கள் அடங்கியது சியாமளம். ‘சியாமளம்’ என்றால் கருநிறம் என்று பொருள்படும். அதன் முதல் குறுக்கீடு கண்டத்தில் வரியே ‘மாணிக்க வீணாம்’ என்பதுதான். அதாவது காளியே வீணையேந்திய தெய்வம். ‘மஞ்சளவாக் விலாசம்’ என்றும் காளி கூறப்படுகிறார். அதாவது வாக்குக்குத் தெய்வம். இத்தண்டகத்தில் பிறதோரிடத்தில் ‘பாரதி’ அதாவது பரதக் கலைக்குத் தெய்வம் என்றும் காளி குறிப்பிடப்படுகிறார்.

காளியைப் பற்றிய கதைகளை நாம் அறிந்திருக்கிறோம். ஆடல் போட்டியில் வென்று ஸிவபெருமான் காளியிடப்படும்.

• கக்கங்கள் 175, 190 – ஸிலப்பதிகார மூலமும் அரும்பத உரையும், அடியார்க்கு நல்லார் உரையும் – உ.வே.சா. பதியு ; உ.வே.சா நூலகம் ; சென்னை – 90 (ஆண்டு 2008).

அத்காலை தூர்யல் ஏழைவள் சிதேஷ்க்ரு வாய்வைத் தீர்க்க்ரான்.

கூறுப்பு

வல்லமை குறித்த பட்டத்தைப் பறித்துக் கொள்வதாகக் கहத. ஸிலப்பதிகாரத்தில் கூடப் ‘பாரதீயாடிய வியன் பாண்டரங்கம்’ என்று ஒரிடத்தில் (கடலாடு காதை வரி 39-45) இக் குறிப்பு உள்ளது.

அடியார்க்குநல்லாரும், அரும்பத உரைகாரரும் ஸிலப்பதிகாரத்திற்கு உரையெழுதும் போது ‘பாண்டரங்கம்’ என்பது கடலாடு தொடர்பான ஆடல் என்றும் பாரதி என்பவள் ‘பைரவி’ என்றும் விளக்கமளிக்கின்றனர். எனவே பாரதி என்பது பரதநாட்டியத் தெய்வமாகிய காளியையே குறிக்கிறது. சியாமளா தண்டகத்தில் காளிதாசன் தெளிவாகக் கலைகள் என்பவள் காளியே என்று பட்ட பிடித்துக் காட்டி விடுகிறான்.

பைரவி என்பபட்ட காளியே நடனத்தின் தெய்வம் என்பதற்கும், ஆடவல்லாகாகிய காளியையச் ஸிவபெருமான் ஊர்த்துவ தாண்டவம் ஆடி வென்று ஆடவல்லான் என்ற பட்டத்தைப் பெற்றற்றற்கும் தேவாரப் பாடல்களிலும், புராணக் கதைகளிலும் ஆதாரம் உள்ளது. சங்க இலக்கியமாகிய கலித்தொகையில் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலில், ‘என் கைகள் கொண்ட கிழவைனே, உன்னுடைய பண்டரங்கம், கொடுகொட்டி, கபாலம் ஆகிய நடனங்களுக்குக் கபால மாலையணிந்த அவள்,’ பாணி, சீர், தூக்கு என்பபடும் தொளம் தட்டுவானே? – என்ற வினா இடம் பெற்றுள்ளது. ‘அவள்’ என்பது ஆடவில் தோற்ற காளியையே குறிக்கும் என்பதீல் ‘பாரதி’ அதாவது பரதக் கலைக்குத் ஜயமில்லை.

இப் பாடல் ஸி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டிருக்கலாம்.

ஸி.பி. 8 ஆம் நூற்றாண்டு நூலாகக் கருதப்படும் ‘சேந்தன் தீவாகரம் பாரதி என்ற பெயரை சரஸ்வதிக்கு உரியதாகக் கூறுகிறது. சேந்தன் தீவாகரம்’ சமனர் ஒருவரால் தொகுக்கப்பட்ட நிகண்டு நூலாகும். சமன சமயம் காளி போன்ற உக்கிரமான தெய்வத்துக்குரிய நடனக்

(*) ஸி.பி. 8 ஆம் நூற்றாண்டில் தண்டு ‘அவத்திருக்கிறார்’ தூநில் வெண்ணில் கலை மக்கள் தெரிகிறார்?

கலையை சரஸ்வதி போன்ற சாந்தமான கல்விக் கடவுளான் இணைத்திருக்கக் கூடும். *ஆணால் தாந்திரிக (சக்தி) வழிபாடு மரபை கவீகரித்து ‘வஜ்ரயானம்’ என்ற பெயரில் ஏற்றுக் கொண்ட பொத்தம் காளி வழிபாட்டினை சரஸ்வதி வழிபாடாக மாற்றாமல் அப்படியே ஏற்றுக் கொண்டது. சமனக் காப்பியமான ஸிலப்பதிகாரத்தில் பாரதியைப் பற்றி ஆடல் குறிப்பு இடம் பெற்றிருப்பினும், மூவேந்தர் நாடுகளில் முதன்மையான வழிபாட்டிலிருந்த கோயில்களைக் குறிப்பிடுகையில் ஆண் தெய்வக் கோயில்களே முதன்மைப்படுத்தப் படுகின்றன.

பாலை நில ஸினர்களின் வாழ்வி யலைக் கூறும் போது கொற்றவையும், மதுரைப் புறஞ்சேரியிலுள் மூல்லை நில சீயர்களின் வாழ்வியலைக் கூறும் போது பூங்கண் இயக்கியும் முறையே வேட்டுவ வரியிலும் புறஞ்சேரியிலிருந்த காதையிலும் வரியிலும் புறஞ்சேரியிலிருந்து காதையிலும் முதன்மைப் படுத்தப்படுகின்றன் என்பது உண்மையே. ஆயினும் மதுராபதித் தெய்வம்

வெண்மையான
வித்யா தெய்வம்- சரஸ்வதி

அரைக்கணம் அலைச்சம் ஆயுள் முழுதும் அழகை.

என்ற சிறுதெய்வத்தைத் தவிர நகர் சார்ந்த தெய்வங்களாகப் ‘பிறவா யாக்கைப் பெரியேன்’ முதலான ஆண் தெய்வங்களே வெளிச் சிட்டுக்கூடுகின்றன.

காப்பியத்தின் இறுதியில் கண்ணகீ வழிபாடு தெய்வமாக வடிவெடுத்தது கூடச் சமனக் சார்பில் அன்று : சேரன் சௌங்குட்டுவன் கண்ணகீக்குக் கோயில் அமைத்து அதில் அர்ச்சகீயாகத் ‘தேவந்தி’ என்ற பிராமணப் பெண்ணையே நியமிக்கிறான் என்பதை நாம் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

பொத்தக் காப்பியமான மணிமேக கலையோ, மணிமேககலை என்ற அரங்கக் கத்தியர் மரபைச் சேர்ந்த பெண்மணியைப் புதுப் பிக்குனியாக ஆக்கீத் தெய்வ நிலைக்கு உயர்த்துகிறது.

மணிமேககலையில் குறிப்பிடப்படும் கலைமகள் கோட்டத்துத் தெய்வம் சரஸ்வதி அல்லன் : காளியே என்பதற்கு மற்றுமாறு மிகச் சிறந்த சான்று அந்த தெய்வத்தின் கையில் கபாலம் இருப்பதுதான். சரஸ்வதியின் கையில் கபாலம் சித்திரிக்கப்படும் மரபு இல்லை.

சரஸ்வதி வெண்மையான வித்யா தெய்வம். ‘வித்’ என்பதற்கு ‘வெளிச்சம்’ என்று பொருள். video, video என்ற இலத்தீன் சொற்கள் இத் தொடர்பில் தோன்றியவையே. காளியை ஆடல் தெய்வம் என்றால் சரஸ்வதி தீயை ‘அறிவொளித் தெய்வம்’ என்று குறிப்பிடலாம். சமனக் சார்பினால் கீ;பி: 8 ஆம் நூற்றாண்டாலில் பாரதி வழிபாட்டுக் கூறுகள் சரஸ்வதியிடம் அடைக்கலமாயின் எனினும் 12 ஆம் நூற்றாண்டாலிருந்துதான் நாட்டியமாடும் சரஸ்வதி வடிவம் சிறப்புகளில் சித்திரிக்கப்படத் தொடர்க்கிறது. அதற்குக் கர்நாடக மாநிலத்தில் பரவலாகப் பின்பற்றப்பட்ட வீர கைவும் முக்கியம் பங்காற் றியிருக்கிறது. வீர கைவு மரபைப் பின்பற்றிய ஹொய்சாளர்களின் தாக்கத் தாலேயே இம்மரபு பிரஸ்வப்படுத்தப்பட்டிருக்க வேண்டும். நடன மாடுகிற சரஸ்வதியின் வடிவத்தை முதன் முதலில் ஹொய்சாளர்களின் ‘ஹளேபீடு’ சிறப்புகளில்தான் காணமுடிகிறது. அந்தச் சிறப்பு மரபைப்பற்றஞ்சு ‘மாதிரி’ யாக இருந்ததே ஹொய்சாள அரசன்

வின்னுவர்த்தனனின் மனைவியாகைய என்ற ஊரில் சரஸ்வதிக்குக் கோயில் எழுப்பி சமணசமயத்தைப் பின்பற்றிய ‘சாந்தலா யதை இது தொடர்பாக என்னிப் பாக்கலாம். தேவி’ தான் என்று சொல்வதுண்டு.

காளிக்கு மிருகபவி உண்டு. உக்கிரமான போர்த் தெய்வத்தின் இடத்தை தொடக்கத்தில் சமனமூழ் பின்னர் வீர வெண்ணமையான அறிவொளித் தெய்வமாகைய சைவரும் தெய்வங்களுக்கு உயிர்ப்பவி சரஸ்வதி கைப்பற்றி விடுகிறாள். மிருக பலிகள் வழங்குவதை நிராகரித்தன. அவ்வாறு மிருக போன்றவை தடுக்கப்பட்ட முழுமையான பலிகள் தடுக்கப்பட்டுக் கழுத்த தெய்வமாகைய செவ்வியல் தன்மை வாய்ந்த தூய்மையான காளியின் இடத்தை, சரஸ்வதி என்ற வித்யா கலைமகள் வடிவமாக, ஆய கலைகள் தெய்வம் ஏற்றுக் கொள்வது போன்றே ‘பற்றி அறுபத்து நான்கினுக்கும் தெய்வ மாக சரஸ்வதி உருமாற்றம் அடைகிறாள். சரஸ்வதி போற்றப்பட்ட ‘சீம்புள்’ அல்லது ‘சரபம்’ வீர சைவத்தால் சுவீகரிக்கப்பட்ட நிகழ்வைக் குறிப்பிடலாம். சரஸ்வதி கலைமகளாக மாற்றம் அடைவது வீரசைவத் தாக்கத் தாலேயே நிகழ்ந்திருக்க வேண்டும்.

கி.பி. 12 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த வீர சைவரான ஒட்டகவூத்துர் ‘கைத்தனூர்’

ஹளேயீடு - நடனமாடும் சரஸ்வதி

அம்பல்லாத வில்லும், பணம்லாத கையும் பயனற்றவை.

குழந்தை

24

• யற்றுயிருணாம் புள் (எந்த உயிரையும் கொள்ளுத் தின்னாத யறவை) உதயன் குமார காவியம், உஞ்சசக் காண்டம், யாட்டு 14; வெநுங்கதை, இலாவான காண்டம், அவைம் நீர்த்து, வரிகள் 65 - 67.

துடி மாவட்டத்திலுள்ள தென்திருப்பேரை என்ற குறளில் கல்வி என்பது ‘தொடுதல்’ முதன்மையான வைணவத் தலமாகும். (தோண்டுதல்) என்ற செயல்பாட்டோடு அவ்வரைச் சேர்ந்த வைணவர்களில், தொடர்புடேத்தப்படுவதைக் காணலாம். ‘புள்ளமங்கலத்தார்’ என்ற பிரிவினர் உள்ளனர். அவர்கள் வைணவர்கள் என்ற போதிலும், காளி வழிபாட்டு மரபின் எச்சர்கள் அவர்களிடம் நிலைகளின்றன. அக்கோயில் பட்டாச்சாரியர் வீட்டில் கறுப்புறிறப் பூணையை வளர்க்கும் வழக்கம் உண்டு. கருநிறப் பூணையை இலட்சமியின் அம்சமாகக் கருதுகிறார்கள். இவையெல்லாம் அதர்வண வேதத்துடன் தொடர்புடைய காளி வழிபாடின் எச்சர்களாகும். புள்ளமங்கலம் என்ற சோழ நாட்டு ஊரிலிருந்து கி.பி 13 ஆம் நூற்றாண்டில் தென்திருப்பேரைக்கு மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியனால் குடியேற்றப்பட்டவர் கலோ புள்ளமங்கலத்தார் ஆவர்.

தஞ்சை மாவட்டம் ஜயம்பேட்டைக்கு அருகிலுள்ள ஊரான புள்ளமங்கலத்தில் ‘மணிமண்டகம் உடைய காளா பிடாரி’ என்ற பெயரில் கி.பி 9 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியைச் சேர்ந்த காளி கோயில் ஒன்று இருந்துள்ளது என்று அவ்வார்க்கலைவட்டால் தெரிய வருகிறது. அக்கோயில் மற்றிலும் சிதைந்து விட்டாலும் அங்கு வழிபாடிலிருந்து காளி சிறப்பும் எனது நண்பர் தீல்லைக் கோவிந்தராசன் அவர்களால் கண்டு பிடிக்கப்பட்டுச் செய்தித் தாள்களிலும் அச்செய்தி வந்திருக்கிறது. அந்தக் காளியை வழிபாட் குலக்குழுவினரோடு உறவுடைய ஒரு பிரிவினரே தென்திருப்பேரைக்குக் குடியேற்றப்படிருக்க வேண்டும். எனவே கி.பி 12 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்தே காளி வழிபாடுக் கூறுகள் பல சமய மரபுகளில் கலந்திருக்க வேண்டும் என்று தெரிகிறது.

‘கள்’ என்பது எவ்வாறு கறுப் பைக் குறிக்கிறதோ, அதுபோலக் ‘கலா’, ‘கலை’ என்பனவெல்லாம் ‘தோண்டுதல்’ என்ற பொருள்படும் ‘கல்’ என்ற சொல்லி விருந்தே வந்திருக்க வேண்டும். இங்குக் கலைமகள் கோட்டம் என்பது மதுரையிலிருந்த பல கோயில்களில் ஒரு கோயிலாகக் குறிப்பிடப்படவில்லை. ‘மண்ணோர் முதல்வி’ என்ற குறிப்பை நோக்குமிடத்து மதுரை ஊருக்கே முதன்மையான கோயிலாக இது அமைந்திருந்தது எனத் தெரிகிறது.

அமைத்யான மனதுள்ளவன் இழயோசையிலும் துயல்வான்.

செப் - அக்டோபர் 2016

25

இடக் கரத்தில் அமிர்த கலசத்துான் அன்பூரணி வழியில் காளி - தூராசூரம்

மதுரை நகரின் முதன்மையான ஓரிடத்தில் அமைந்திருந்த கலைமகள் கோட்டத்துப் பெண் தெய்வம், கீ.பி ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் பூர்விகக் காளியின் அம்சங்களைக் கொண்ட ஒரு பெளத்தத் தெய்வமாகவே இருந்திருக்க வேண்டும். இதை விரிவாகவே ஆராய்வதற்கு இடம் இருக்கிறது. ஏனென்றால் காளியைக் கொலத்தோடு சித்திரிப்பது என்பது, மாந்திரிக் கொட்டப்பொன்று அமுத பதாகும். பிரம்ம கபாலத்தோடு சொல்லும் நூற்றாண்டுக்கு முன்னர், அதாவது சங்க கிலக்கியங்களில், தன் உடலிலிருந்து உணவளிக்கின்ற தாய்மைப் பண்பின் வடிவத்தைப் பற்றிய குறிப்புகள் இருக்கின்றனவா என்று தேஷ் பார்ப்போம்.

பாண்டியன் நன்மாறனை வடம் வண்ணக்கன் பேரிச் சாத்தனார் பாடிய புற நானுறாறுப் பாடல் 198 இல் இது தொட்டான் ஒரு குறிப்பைக் காண முடிகிறது. இப் பாடலில்,

அருவி நாற்று பெருவரை போல
ஆரமொடு பொலிந்த மார்பில் தண்டாக் கடவுள் சாஞ்சு கற்பிள் சேயிழழு.....

எனப் பாண்டிய மன்னின் மனைவி போற்றப்படுகிறாள். அதாவது, பெரிய மலையின் நடுவே அருவி மீழவது போலப் பாண்டி மாதேவியின் மார்புக்கு நடுவே ஆரம் தவழ்ச்சிதாம். பெரும்பாலும் அது முத்தாரமாக இருக்கலாம். அந்த மார்பில்தான் அவளுது கற்பின் ஆற்றல் உறைகிறது, என்பாராகத் 'தண்டாக் கடவுள் சாஞ்சு கற்பு' என்று அந்தச் சங்ககாலப் புலவர் பாடியிருக்கிறார்

இதன் பொருள் சிந்திக்கத்தக்கது, கன்னிப் பெண்களின் மார்பில் ஒரு உக்கிர சாக்தர்களுடன் பைரவ வழிபாட்டு மரினர், சக்தி உண்டு. அந்த உக்கிர சக்தியே

அஞ்சுவதற்கு அஞ்சாதது அனுபவம் மையின் வெளிப்பாடு.

கூரூப்பு

26

காபாலிகர்கள் போன்றவர்கள் கையில் வைத்திருப்பதாகச் சொல்வதுண்டு. இது மாந்திரிக் சக்தி உடையது என்று நம்பப் பட்டது.

இதையே பெளத்தம் வற்றாத அமுத சுரியாக மாற்றிக் கொள்கிறது. இதிலிருந்து தான் அன்பூரணி என்ற கருத்தோட்டமும் வருகிறது. பொதுவாகக் காளி என்பவள் அழிப்பவள் மட்டுமல்லன்; உணவு வழங்கிக் காப்பவளுந்தான். பெண்ணெண்ணபவள் தன் குழந்தைகளுக்கு வழங்கப்படும் உணவைத் தன் உடலிலேயே வைத்திருக்கிறாள். பிள்ளை பெற்றவுடன் தன் மார்பிலிருந்து பாலூட்டுகிறாள். மணி மேகலையின் காலமாகிய கீ.பி 6 ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னர், அதாவது சங்க கிலக்கியங்களில், தன் உடலிலிருந்து உணவளிக்கின்ற தாய்மைப் பண்பின் வடிவத்தைப் பற்றிய குறிப்புகள் இருக்கின்றனவா என்று தேஷ் பார்ப்போம்.

பாண்டியன் நன்மாறனை வடம் வண்ணக்கன் பேரிச் சாத்தனார் பாடிய புற நானுறாறுப் பாடல் 198 இல் இது தொட்டான் ஒரு குறிப்பைக் காண முடிகிறது. இப் பாடலில்,

அருவி நாற்று பெருவரை போல
ஆரமொடு பொலிந்த மார்பில் தண்டாக் கடவுள் சாஞ்சு கற்பிள் சேயிழழு.....

எனப் பாண்டிய மன்னின் மனைவி போற்றப்படுகிறாள். அதாவது, பெரிய மலையின் நடுவே அருவி மீழவது போலப் பாண்டி மாதேவியின் மார்புக்கு நடுவே ஆரம் தவழ்ச்சிதாம். பெரும்பாலும் அது முத்தாரமாக இருக்கலாம். அந்த மார்பில்தான் அவளுது கற்பின் ஆற்றல் உறைகிறது, என்பாராகத் 'தண்டாக் கடவுள் சாஞ்சு கற்பு' என்று அந்தச் சங்ககாலப் புலவர் பாடியிருக்கிறார்

இதன் பொருள் சிந்திக்கத்தக்கது, கன்னிப் பெண்களின் மார்பில் ஒரு உக்கிர சாக்தர்களுடன் பைரவ வழிபாட்டு மரினர், சக்தி உண்டு. அந்த உக்கிர சக்தியே

தீருமணமாகிப் பிள்ளை பெற்று விட்டால் மாழுனிவரின் மகளாகிய காளியைக் குறிப் குழந்தைக்குப் பாலூட்டி வளர்க்கின்ற அமுத பதாகும். 'மதங்கர்' என்றாலே பாணர்கள் சக்தியாக மாறிவிடுகிறது. எடுத்துக்காட்டாகச் என்றுதான் பொருள். மாதங்கி என்பவள் சீலப்பதீகாரத்தில் கண்ணகை பிள்ளை பெறாத வீணையின் தெய்வமாகக் குறிப்பிடப்படுவது வள் என்பதால்தான், அவளது மார்பின் மரபு. அதாவது இசைக் கலைக்குரிய உக்கிரசக்தி மதுரையைத் தீக்கிரையாக்கும் தெய்வம். 'மிருதங்கம்' என்ற சொல் கூட ஆழிவு ஆற்றலாக வளரிப்படுகிறது.

இதனை நாம் தெளிவாகவே, முற்காலப் பாண்டியகுல மூதாதையாக இருந்த தடாதகைப் பிராட்டியின் மார்பகத்தோடு இணைத்துக் கூறப்படும் ஆற்றல் குறித்து பதிவாகவே காண முடிகிறது. தீருவிளையாடல் புராணம் கூறுகின்ற வர்ணனையின்படி மும்முலை நங்கையான தடாதகைப் பிராட்டியின் மூன்றாவது மார்பகம் அவளுடை உக்கிர சக்தியின் அடையாளமாக இருந்தது. தன்னை ஆக்கின்ற ஆற்றல் படைத்த ஆடவளைக் கண்டவடன், நானை ஏற்பட்டதன் விளைவாக மூன்றாவது மார்பகம் மறைந்து விடுகிறது. இது அவளது உக்கிரமான கன்னித்தன்மை மறைவதன் அடையாளம். அடுத்ததாக இந்த உக்கிர சக்தி அமுது வழங்குகின்ற ஆக்க பூர்வமான ஆற்றலாக மாற வேண்டுமென்றால் அவள் பிள்ளை பெற்றிருக்க வேண்டும். இதையே பூரநானுறாறுப் பாடலில் பூட்கமாகப் பதிவு செய்திருக்கிறார் வடம் வண்ணக்கன் பேரிச் சாத்தனார்.

எனவே உணவு வழங்குவது என்பது பெண்ணின் இயல்பு. அதைத் தன் உடலி விருந்தே வழங்குகிறாள். இந்த அடிப்படையில் தான் 'அன்பூரணி' என்று அன்னைத் தெய்வத்தைக் குறிப்பிடும் வழக்கம் உருவாயிற்று. காளியின் கையில் இருந்த கபாலத்தை உணவு வழங்கும் அமுதசூரியாகப் பெளத்தும் மாற்றியது பொருள் பொதிந்த ஒன்றாகிறது.

'மன்னை' என்ற சொல்லே பாணர்களின் பிச்சைப் பாத்திரம் என்றுதான் சங்க இலக்கியங்களில் வழங்குகிறது.

சீயாமுளா தண்டகத்தில் 'மாதங்க கண்யாம்' என்ற குறிப்பு வருகிறது. இது மதங்க

அர்சா யாத்திரத்தால் தர்மத வளத்தில் மணிமகலை பசியினி யோக்கல்

27

செப் - அக்டோபர் 2016

அந்தப் பெண் தெய்வம் ஆபுத்தீரனிடம் மார்பிலிருந்து நீங்காத பெண்ணாக கபாலமாகிய அமுத சுரியை வழங்குகிறது. உமையம்மை குறிப்பிடப்படுகிறாள். இது இந்தக் கபாலமாகிய அழுதசுரியை வைத்துத் தாய்மையின் அடையாளமாகிய பாலூட்டு தான் ஆபுத்தீரனின் காலத்தீர்குப் பின்பு, மணிமேகலை காஞ்சிமா நகரில் தர்ம தவணம் என்ற இடத்தில் இருந்து கொண்டு தேடி வருகின்ற அனைவரின் பசையையும் தீர்க்கிறாள்.

காஞ்சி நகரில்திருந்து கொண்டு அமுத சுரியின் மூலம் அனைவரின் பசையையும் தீர்த்த ஒரு பொள்தத் சார்ந்த தவயியற்றும் பெண் என்ற படிமேல் சைவ சமயத்தில் காஞ்சி காமாட்சியாக உருமாற்றும் அடைகிறது.

காஞ்சி காமாட்சி கோயில் பொள்தத் தாராதேவி கோட்டமாக இருந்தது என்று கோபிநாதராவ் போன்ற தொல்லியல் அறிஞர்கள் ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன்னரே, எழுதியிருக்கின்றனர். இது தவிர்த் தபஸ் காமாட்சி (தவம் புரிகின்ற காமாட்சி) குறித்த தொன்மக் கதையும் மணிமேகலை என்ற தவம் புரிகின்ற பெண் குறித்த கருத்தோட்டத்தோடு தொடர்புடையதே.

இதில் குறிப்பிடத்தக்க செய்தியும் உண்டு. சுந்தரர் அருளிய தேவாரத்தில் ‘தீரு ஒண் காந்தன் தளிப் பதிகத்’ தில், ஆறாம் பாடல் பின் வருமாறு உள்ளது.

வாரி ருங்குழல் வாணைஞாங்க கண்

மமைமெகள் மது விழ்மு கொஞ்சறைத் தாரி ருந்த மார்பு நீங்காத்

கதை வாஞ்சல குய்ய வைத்துத் தாரி ரும்பாழிற் கக்சி முதூர்க்

காமக் கோட்டம் உண்பாக நீர்போய் ஊரி ஓம்பிச்சை கொள்வ தென்னே

ஒண காந்தன் றவியு வீர!

இதில் குறிப்பிடப்படும் இரண்டு செய்திகள் முதன்மையானவை. ஒன்று சிவனுடைய மார்பில் நீங்காது உறைகின்ற கதையும் என்பது. இது கவனிக்கத் தக்கதாகும். பொதுவாக உமையன்னை சீவன் உடலில் சீலங்கியான இடப்பாகத்தை ஏற்றிருப்பவளாகச் சித்திரிப்பது மரபு. ஆனால் இப்பாடலில் சீவன்

• பெண்களின் மார்பு உணவளிக்கும் தன்மைக்கு அடையாளமாகக் கொண்டாய்வது. கோராத்தில் ‘களம் ஏற்றுத்’ வழியாடு என்ற ஒரு வழக்கம் கிருக்கிறது. பெண் தெய்வத்தைத் தழையில் மயாபு வர்ணப் பொடகளால் வரைந்து வழிபடுவார்கள். ஒவ்வாறு வரைந்த யத்தின் மார்பு பகுதியில் அலித் அரிசிப் புடை வெப்பார்கள். பெண்கள் மார்பு உணவின் குறிப்பாகக் கருத்திட்டதற்க் கீழ்வாரு தபயாகச் சொல்லப்படுகிறது. கீதை டாக்டர். நஜாறுதின் என்பார் எழுதிய கட்டுரையை மேற்கொள்காட்டிச் சீலங்கு நா. செல்வாசர் ‘கள்ளாவித் தொன்மம் - சூரக மாலுடவியல் ஆய்வு’ என்றக் கட்டுரையில் குறிப்பிடுகிறார் (சில்லித்திராம் - கவிதை யியல், பள்ளப்படியால் - அரசியல். புதுச்சேரி பண்பாட்டு ஆய்வு நிறுவனம், மார்ச் 2013).

அரசமுறையும் ஆண்ட செல்வரும் பல தலைமுறை காணாது.

கூதும்பம்

28

மேலே படத்தில் காண்பது மதுரை மாவட்டம், ஆண்டிம்பட்டி வட்டம் - நட்டாத்திமேடு என்ற பகுதியில் கிடைத்த புத்தர்சிலை. பூர்த்தியடையாத நிலையில் காணப்படும் இச் சிறப்பு 10 ஆம் நூற்றாண்வைச் சேர்ந்தது என்று கருதப் படுகிறது. இதைக் கண்டறிந்தவர் ஸ். பாலமுருகன் என்ற ஆய்வு மாணவராவார். ஆங்கில இந்து நாளிதழ் 30-8-2015 இல் வெளியான செய்தி.

இப்போது மதுரை மீனாட்சி பற்றிய ஆய்வுக்குத் தீரும்புவோம்.

மணிமேகலையில் குறிப்பிடப்படும் கலைமகள் கோட்டம் என்பது கி.பி 6 ஆம் நூற்றாண்டில் மதுரையில் அமைந்திருந்தது. அப்படியென்றால் 6 ஆம் நூற்றாண்டாளில் திடுமென் ஒரு பெண் தெய்வ வழிபாடு மதுரையில் புதுத்தப்பட்டிருக்க முடியுமா என்ற கேள்வி எழுகிறது. அது மற்றொரு ஆய்வுக்கு வழி வகுக்கிறது.

கடவுட் பன்னித் தாய்த் தெய்வம் :

மதுரைக்காஞ்சி, பத்துப்பாட்டு தொழுது வணங்கி, அதைப் பாதுகாப்பும் நூல்களுள் மிக நீண்ட பாடடு நூலாகும். அதில் செய்கின் நனர். இங்கு வழிபாடு நடத்தும் முதன்மையான ஒரு குறிப்பு மதுரையிலிருந்த புசாரிகளும் அவர்கள்தாம். வழிபடு

அளவில்லா வந்துக்கம் ஆபத்தில் முழும்.

29

செப் - அக்டோபர் 2016

கடவுள்பள்ளியைப் பற்றிய தாகும். மதுரைக்கரைப் பொறுத் தவரை மதுரைக்காஞ்சி குறிப்பிடும் ஒரு முதன்மையான கோட்டம் இந்தக் கடவுள் பள்ளி. அதுதவிர அமணப்பள்ளி, அந்தண்டிப்பள்ளி போன்ற வையும் குறிப்பிடப்படுகின்றன. எனினும் அவையைல்லாம் மடாலயங்கள் போன்ற இடங்களேயாகும். ஆனால் கடவுள்பள்ளி என்பது வழிபாட்டிற்குரிய இடமாகவும், அந்தி பலி வழங்கப்பட்ட இடமாகவும் இருந்ததை மதுரைக்காஞ்சி மிகத் தெளிவாகக் குறிப்பிடுகிறது.

நீரும், நீலதும், தீயும், வளியும் மாக விசும்போடு ஜந்துடன் இயற்றிய மழு வான் நெடியோன் தலைவனாக, மாசு விளங்கிய யாக்கையர், கூழ்க்காப் பாபாப் பூவின், இவையா நாட்டத்துநாற்ற உணவின் உருக்கு வாரியோர்க்கு மாற்று மரியின் உய்ப்பலி கொடுமோர் அந்திவிழில் தூரியம் கறங்க தீண்கதிர் மதாணி, ஒண்குறு மாக்களை ஜமினர்த் தழித்துதாம் புணர்ந்து முயங்கித் தாதனி தாமரைப் போது பிடித்தாங்கு, தாழும் அவரும் ஓராங்கு விளங்கக் காமர் கவினிய யோளாம் வெண்டிர், புவினர், புகையினர், தொழுவனர் பிரச்சிக் கிறந்து புறங்காக்கும் கடவுட் பள்ளியும்.

(வரிகள் 453 - 467)

இப்பாடவுக்கு நச்சினார்க்கினியர் உரை விளக்கம் சொல்லும் போது இக்கடவுள் பள்ளி பெளத்தப் பள்ளியே என்ற தெளிவு இடத்தைக் கண்டறிந்தவர் ஸ். பாலமுருகன் என்று ஆய்வு மாணவராவார். ஆங்கில இந்து நாளிதழ் 30-8-2015 இல் வெளியான செய்தி.

மதுரை மீனாட்சி பற்றிய ஆய்வுக்குத் தீரும்புவோம்.

மணிமேகலையில் குறிப்பிடப்படும் கலைமகள் கோட்டம் என்பது கி.பி 6 ஆம் நூற்றாண்டில் மதுரையில் அமைந்திருந்தது. அப்படியென்றால் 6 ஆம் நூற்றாண்டாளில் சொல்லப்படுகிறது. கீதை டாக்டர். நஜாறுதின் என்பார் எழுதிய கட்டுரையை மேற்கொள்காட்டிச் சீலங்கு நா. செல்வாசர் ‘கள்ளாவித் தொன்மம் - சூரக மாலுடவியல் ஆய்வு’ என்றக் கட்டுரையில் குறிப்பிடுகிறார் (சில்லித்திராம் - கவிதை யியல், பள்ளப்படியால் - அரசியல். புதுச்சேரி பண்பாட்டு ஆய்வு நிறுவனம், மார்ச் 2013).

மதுரைக்காஞ்சி, பத்துப்பாட்டு தொழுது வணங்கி, அதைப் பாதுகாப்பும் நூல்களுள் மிக நீண்ட பாடடு நூலாகும். அதில் செய்கின் நனர். இங்கு வழிபாடு நடத்தும் முதன்மையான ஒரு குறிப்பு மதுரையிலிருந்த புசாரிகளும் அவர்கள்தாம். வழிபடு

றவர்களும் அவர்கள்தாம். பள்ளியைப் பற்வாஜ கோத்திரத்தில் பிறந்த பிராமணர்; பாதுகாக்கும் பொறுப்பினை உடையவர்களும் மதுரையைப் பூர்விகமாகக் கொண்டவர்-அந்தப் பேரினம் பெண்டிரே என்று நச்சினார்க் அதாவது மதுரைப் பாரததுவாசி நச்சினார்க் கினியர் விளக்கம் அளிக்கிறார்*

இதில் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல வேண்டிய சிறப்பை ஏற்றிச் சொல்வதற்கே பெளத்தப் பற்றொரு செய்தி, மழுவாள் நெடியோனைத் பள்ளி என்று விளக்கமளித் திருப்பதாகக் கைவைனாகக் கொண்ட தேவர்களுக்குச் கொள்வதற்கும் நியாயமில்லை. நச்சினார்க் கினியன் மறைந்த பின் அந்த பலி கொடுக்கப் பினியருக்கு பெளத்தத் தீன் மீது ஸ்ரப்பு பட்டது என்பதுதான். அதை ‘மாற்று மரபு’ இருந்தது என்று வாதிடும் வழியில்லை.

என்கிறார் மதுரைக் காஞ்சியை இயற்றிய வேறொரு செய்தியையும் நாம் புலவரான மாங்குடி மருதனார். கால சிந்தித்துப் பார்க்கலாம். நச்சினார்க்கினி இயல்புக்கு ஏற்றவாறு மாற்றங்கள் புகுத்தப் பயின்களைம் கீ.பி.13 ஆம் நூற்றாண்டு எனக் படுவது என்பது நடைமுறையானது. அந்த கருதுப்படுகிறது. அந்தக் காலத்தில் சமணம் அடிப்படையில் மாற்றுவதற்கு ஏதோ முயற்சி அழிவு நிலையில் இருந்தால்கூட அது ஒரளவு நடந்து மாற்ற இயலாமல், மக்களின் உயிர்ப்புடனேயே இருந்தி ருக்கிறது. கி.பி.14 நம்பிக்கையை அங்கீகரிக்கும் வகையில் அந்த ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னர் தான் அந்தபலி கொடுக்கும் வழக்கம் தொடர்ந் மதுரையில் சமணம் மறைகிறது. ஆனால் திருக்கிறது என்ற தெரிகிறது. அதாவது பெளத்தம் மதுரையிலிருந்து மட்டுமின்றி மழுவாள் நெடியோனாகிய இந்திரனைத் ஒட்டு மொத்தத் துமிகுத்திலி ருந்தே கி.பி.18 தலைவைனாகக் கொண்ட தேவர்களுக்குப் பலி ஆம் நூற்றாண்டில் மறைந்து விட்டது. கொடுக்கின்ற மரபு இந்தப் பெளத்தப் பள்ளி இலங்கையுடன் நீடித்த உறவின் காரண யில் தொடர்ந் திருக்கிறது என்பதைத்தான் மாகக் கடற்கரைப் பகுதிகள் சிலவற் றிலும் ‘மாற்று மரபு’ என்ற தொடர் எடுத்துக் துறைமுகங்களோடு தொடர் புடைய வணிகப் காட்டுகின்றது. மிகத் தொன்மையான இந்தீ பெருவழிகள் சிலவற்றிலும் 13 ஆம் கூல மரபெல்லாம் மறைந்த பிறகும், *அதை நூற்றாண்டு வரை நீடித்தது. இந்த அடிப் அங்கீகரித்து, உள்ளீர்த்து அந்த இந்தீ பலையில் பார்க்கும் போகு நச்சினார்க் கினியர் வழிபாட்டு மரபினை பெளத்த மரபோடு கடவுள் பள்ளியைச் சமணம் சார்ந்தது என்று இலைச்சிருக்கிறார்கள் என்று தான் இதற்கு கறைமால் பெளத்தம் சார்ந்தது என்று நாம் பொருள் எடுத்துக் கொள்ள வேண்ட சொல்கிறார் என்றால் தெளிவாகவே ஒரு யிருக்கிறது.

மதுரைக் காஞ்சி குறிப்பிடும் கடவுள் மூலம் தாமறிந்த மரபைக் குறிப்பிடுகிறார் பள்ளி பெளத்தப் பள்ளி என்று நச்சினார்க் கொள்ள முடியும். கினியர் விளக்கம் அளிப்பதை நாம் வேத மதுரை மீனாட்சி - சொக்கநாதர் வாக்காக எடுத்துக் கொள்ள முடியுமா என்ற பற்றிய திருவிலையாடற் பூராணம். கி.பி.13 கேள்வி எழுவது இயல்லே. நச்சினார்க்கினியர் ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் அல்லது 14 பெளத்த மத்தைப் பின்பற்றியவர்கள். ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் எழுதப்பட்டு

- யத்துயாட்டுமறும், நச்சினார்க் ★ யார்க்க : ‘சிலப்பதிகாரத்தில் இந்தீ விழா-வினியர் உறையும் - உ.வே.சாமிநாதம்யர் யதியு - இருவாலாற்றியல்ஷும்யு’ - எஸ்.இராமச்சந்திரன். பக்கம் 390 (1974) நச்சினார்க்கினியர் உறையின் ‘சிலப்பதிகார இரும்வுத் தொகும்யு’, யதியாசிரியர் கருத்தினை மாற்றாமல் மேலே எளிமையுடைத்த சிலம்பு நா.சௌல்வாரா, புதுச்சேரி மொழியில் தந்திருக்கிறோம்.

அதைத்து தூப்பு எண்ணங்களும் சோம்பேரியர்ஸ் மனத்தில் உதயாக்கன்றன.

குதுமியீர்

30

விட்டது. அதற்கு மிக அண்ணமைக் காலத்தைத் தேசர்ந்தவரான நச்சினார்க்கினியர் மதுரைக் காஞ்சி குறிப்பிடும் கடவுள் பள்ளியை மீனாட்சி - சொக்கநாதர் தீருத்தலமாகக் கொள்ளாமல் பெளத்தப்பள்ளி என்று சொல்வதால் நாம் அதை ஆதாரபூர்வமான விளக்கமாக ஏற்றுக் கொள்ள எந்தது தடையும் இல்லை.

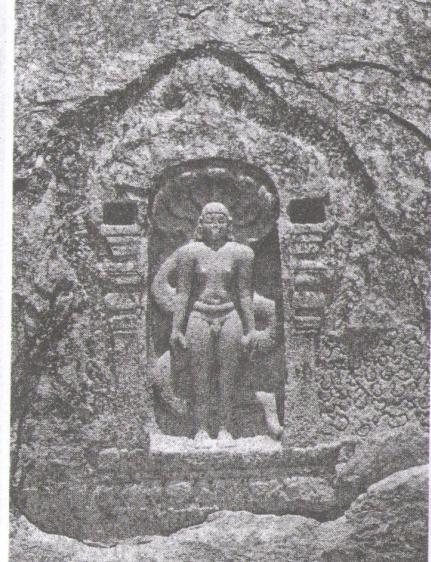
ஆனால் சிலப்பதிகாரத்தில் இவ் வாய்வுக்கு முரண்பட்ட ஒரு செய்தி தீடம் பெறுகிறது. சிலப்பதிகாரப் பதிகத்தில், அதிராச் சிறப்பின் மதுரை மூதார்க் கொள்கறையஞ்சுடறு மன்றப் பாதியிலில் வெள்ளியைப்பலத்து நஸ்வரினுள் கிடந்தேன்.....

(வரிகள் 39 - 41)

என்று மனிமேகலை ஆசிரியரான சீத்தலைச் சாத்தனார் நேரடியாகச் சொல்வதுபோன்ற ஒரு முரண்பட்ட குறிப்பு காணப்படுகிறது. ‘கொண்றையஞ் சடைமுடி மன்றப் பொதியிலில் இருந்த வெள்ளியைப்பலம்’ என்பது மதுரைச் சொக்கநாதர் ஆலயம் என்றே பொருள்படும்.

தமிழ்நாட்டில் சைவ சமயத்தில் ஜந்து வகை அம்பலங்கள் இருக்கின்றன. ‘அம்பலம்’ என்றால் இறைவன் நடனமாடும் இடம். சிதம்பரம் என்பது பொன்னம்பலம்; தீருவாலங்காடு மனியம்பலம் அல்லது கிரத்தினசபை; குற்றாலம் சீத்திரம்பலம் அல்லது சீத்திரசபை; மதுரை வெள்ளியைப்பலம்; தீருநல்வேலி தாயிர சபை.

அப்படிப் பார்க்கும் போது கி.பி.5 ஆம் நூற்றாண்டு இலக்கியமான சிலப்பதிகாரத்தின் பதிகத்தில் சொக்கநாதப் பெருமான் கால்மாறி ஆடிய வெள்ளியைப்பலம் பற்றிய குறிப்பு இடம் பெறுவது பெரிய முரண்பாடுதான். ஆனால் சிலப்பதிகாரத்தில் வேறு எவ்விடத்திலும் மதுரையிலிருந்த வெள்ளியைப்பலம் பற்றிய குறிப்பு இல்லை. சிலப்பதிகாரம் மதுரைக் காண்டத்தில் மதுராபதி தெய்வம் குறிப்பிடப்படுகிறது. ஆனால் வெள்ளியைப்பலம் பற்றிய செய்திகள் இல்லை. அப்படியென்றால் இந்த முரண் பூர்வமான செய்தியன்று. ஆனால் சாத்தனாரால் எழுதப்பட்ட மனிமேகலையில்

மதுரை சமணர் மகையைல் காணும் சமணச் சிறப்பம்

சீத்தலைச் சாத்தனார் மதுரையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர்-அல்லது அங்கு கை வாணிகம் செய்தவர். மனிமேகலை அவரால் இயற்றப்பட்டது. அதில் இந்த வெள்ளியைப்பலத்தைப் பற்றி எதுவும் குறிப்பிடாமல் சிலப்பதிகாரப் பதிகத்தில், அவர் வாய் மொழியாகக் கூறியதாக இடம் பெறும் செய்தையை ஆதார பூர்வமான செய்தியாக எவ்வாறு நாம் ஏற்றுக் கொள்ள முடியும்?

எனவே இந்த முரண்பாட்டின் அடிப்படையில் வெள்ளியைப்பலம் (சொக்கநாதர் கோயில்) அப்போதே மதுரையில் கிருந்திருக்கிறது என்று நாம் முடிவு கட்டுவதற்கில்லை. சிலப்பதிகாரப் பதிகம் பிற்காலச் சேர்க்கையாகவே இருக்க முடியும். மதுரைக் கை வாணிகன் சாத்தனாரே சொல்வது போலிருந்தாலும் அது ஆதார பூர்வமான செய்தியாக எவ்வாறு நாம் ஏற்றுக் கொள்ள முடியும்?

அமைத்யாகச் செல்லும் ஆறுகள் ஆழமானகை.

31

செப் - அக்டோபர் 2016

நேரடியாகக் குறிப்பிடப்படும் கலைமகள் கோட்டப் பன்பது ஆதார பூர்வமான ஒரு செய்தியே.

மீண்டும் கடவுட்பள்ளிக்கு வருவோம். நச்சினார்க்கினியரால் பொத்தப் பள்ளி என்று அடையாளம் காட்டப்பட்ட கடவுள் பள்ளி எத்தகையது? மதுரைக் காஞ்சி குறிப்பிடும் அந்தப் பள்ளியின் மூல ஸ்தானத்தில் புத்தர் உருவம் இருந்திருக்குமா என்பது ஆராய்ச்சிக்குரியதாகிறது. தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்தவரை மதுரைக் காஞ்சி தோன்றிய கி.பி 2 அல்லது 3 ஆம் நூற்றாண்டில் ‘ஹீனயான பொத்தந்தான் வழிக்கில் இருந்தது. எனவே புத்தர் உருவம் மூல ஸ்தானத்தில் இருந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. காரணம் ஹீனயான பொத்தத்தில் புத்தரின் உருவச் சிற்பத்தை வைத்து வழிபடும் மரபு இல்லை. புத்த பாதங்கள் மட்டுமே வழிபடப்பட்டிருக்க வாய்ப்புண்டு.

வேறொரு கண்ணோட்டத்திலும் இதை நாம் பார்க்க வேண்டியுள்ளது. ‘பேரிளம் பெண்கள் குழந்தைகளோடு புறம் காத்த பள்ளி’ என்று சொல்லப்படுவதால், அது சாக்தம் சார்ந்த சக்தி பீடமான ஒரு பொத்தப் பள்ளியாக இருந்திருக்க வாய்ப்பு இருக்கிறது. சாக்தம் சார்ந்த பொத்த மதத்தை ‘வஜ்ரயான தந்த்ரம்’ என்பார்கள். இந்த வஜ்ரயான தந்த்ரப் பள்ளியாக அது இருந்திருக்கலாம்.

ஆனால் வஜ்ரயான தந்த்ரம் மகாயான பொத்தத்தின் பிரிவாகவே கி.பி 6,7 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் தான் தோன்றிற்று என்று கருதப்படுகிறது. மதுரைக் காஞ்சி நிச்சயமாக அதற்கு முற்பட்டது. எனவே அதில் கடவுள் பள்ளி என்று குறிப்பிடப்படுவது வஜ்ரயானம் சார்ந்த பள்ளியாக இருந்திருக்க முடியுமா என்ற கேள்வி எழுகிறது. மதுரைக் காஞ்சியின் காலத்தை நாம் கணக்கீ லைடுத் துக் கொண்டால் மகாயான பொத்தத் தீவிருந்தே கிடைக்கும் கீழ்க்கண்ட கேள்விகளை விட வேண்டும். கேள்வி என்ற ஜயத்தை உருவாக்குகின்றன.

- தொடரும்

அடக்குறைறையால் கட்டிய வெற்ற புகையபங்கை ஏற்றுக்கொள்கிறேன்.

குரும்பம்

வஜ்ர போதி

தெய்வப்பள்ளியாக அது இருந்திருக்க வாய்ப்பில்லை.

இங்கு நாம் இரண்டு குறிப்புகளைக் கவனிக்க வேண்டும். வஜ்ரயான பொத்தத்தைப் பின்பற்றியவர் பொதிகை மலைப்பகுதியில் கி.பி.7 ஆம் நூற்றாண்டில் பிறந்த ‘வஜ்ரபோதி’ என்பவரே. வஜ்ரயான பொத்தத்தைப் பின்பற்றிய முதன் மையான தமிழராக இவர் அறியப் படுகிறார். இவர் நாளாந்தாவில் கல்வி கற்று, நரசிம்ம பல்லவன் காலத்தில் காஞ்சியில் இருந்துள்ளார். வஜ்ரயான தாந்திரிக பொத்தத்தைச் சீனாவில் பரப்பியவராகவும் அறியப்படுகிறார். ‘வஜ்ரபோதி’ என்ற அவரது பெயரும், வஜ்ரயான பொத்தத்தை அவர் சார்ந்திருந்ததும், பொதிகை மலைக்கும், இந்தத் தாந்திரிக மார்க்கத்திற்கும் மிகப் பழங்காலத்திலிருந்தே அதாவது பொத்தத்திற்கும் முற்பட்ட காலத்தீவிருந்தே தொடர்பு நிலவி வந்திருக்குமோ தீவிருந்து கி.பி. 6,7 நூற்றாண்டுகளில் என்ற ஜயத்தை உருவாக்குகின்றன.